

מחכה לבואו של השטן

מחזה מקורי מאת: איציק אלוני

©

טל: 03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

רח' גוש חלב 23 תל אביב

תקציר:

אחרי עשרים שנה מאז שהכפישו את שמו (אדם ללא שם - מכונה הקבצן) מגיע השטן לאסוף אותו אליו. קבצן מבוגר ומוערך בקרב חבריו הקבצנים נעשה מפורסם במקצוע הקבצנות, ומאז הוא מקבץ נדבות מצליח. מקבל יום אחד נדבה נדיבה מאישה צעירה שלאחר חילופי דברים קצרים מדמה שהוא אביה האבוד שנעלם לפני כעשרים שנים. במקביל, הקבצן נרדף הן אחרי שוטר ומוכס שחומדים את רכושו והן אחרי השטן שמעוניין בנשמתו.

*המחזה מחולק לתמונות לצורך התמצאות ולנוחות העבודה בלבד.
המעברים מתרחשים בפסקי זמן קצרים.

הבמה מחולקת לכמה מוקדי התרחשויות.

1. פינה קדמית בקצה הימני - פינתו הקבועה של הקבצן.
2. רוחב הבמה בחלק הקדמי - הרחוב.
3. מיקום הרחוב משמש בשלב מסוים גם כפרוזדור המוביל לשני חדרים.
4. בין שני החדרים מחיצה, הבנויה ממסגרת בלבד. דלתות החדרים דמיוניים. הדמויות מתייחסות למסגרת כאל קיר של ממש. על קיר ההפרדה מתוחים חוטים ועליהם תלויות מעט תמונות קטנות בצד חדרו של הקבצן, כדי ליצור אשליה של קיר הפרדה. בחדרו של הקבצן תלויים וילונות בהירים שמכסים את כל הקירות שבחדר. מאחורי הווילונות מדפים רבים שלא נראים לעת עתה. חדרו של הקבצן צנוע, הוא כולל: ארון קטן, שולחן קטן, מיטה פשוטה. החדר הסמוך בצד ימין, הוא חדר קטן, ריק ושחור.

הדמויות:

הקבצן	-	מבוגר
השטן	-	חסר גיל
דינה	-	צעירה
צ'אפי	-	קבצן מבוגר
השוטר	-	צעיר
מוכס	-	צעיר
בווידיאו:	-	לילית
	-	אשתו של השטן
	-	פיסטולי
	-	בנו של השטן
	-	פזוזי
	-	בתו של השטן

תמונה 1**פינת הבמה.**

בחלק הקדמי בפינה יושב קבצן (מזוקן) על שמיכה, אלומת אור מאירה אותו. הקבצן מלוכלך, יחף ורגליו מתוחות לפניו. הוא לוכד זבובים בשתי ידיו, וכאשר הוא מצליח להרוג אחד מהם הוא מנקה את ידיו בבגדיו.

הקבצן: כמעת חמקת ממני... (שומע זבוב ומנסה ללכוד אותו) שניים בבת אחת... יש מזל היום...
(מנסה שוב, הזבוב חומק ממנו כמה פעמים. מתעקש להרוג אותו)
אתה ממזר קטן... החלטת לשגע אותי? (בכעס) את מי הרגתי? את האימא שלך הרגתי?

{מִשָּׁב הָרוּחַ הוֹלֵךְ וּמִתְחַזֵּק. הָרוּחַ הוֹפֶכֶת לְרוּחַ סַעֲרָה, בִּרְקִים. נוֹסִפִּים רַעֲשִׁים חֲזָקִים וּמִגוּוֹן צִלִּילִים וְשֵׁל רוּחוֹת מַחְרִידוֹת.}

קריין: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-הַשָּׁטָן... מֵאֵין תָּבֹא?

קול השטן: מִשּׁוּט בְּאֶרֶץ, וּמִהֲתֵהֵלךְ בָּהּ.

קריין: הַשְׁמֵת לְבָרְךָ עַל-עֲבֹדֵי הַקִּבְצָן?

קול השטן: אכן...

קריין: וַיֵּצֵא הַשָּׁטָן מֵעַם פְּנֵי יְהוָה. וַיְהִי, הַיּוֹם סַעֲרָה גְדוֹלָה, וַיִּנָּחַת הַשָּׁטָן בְּרַחוּבוֹת הַקִּבְצָן.

{קרן אור מופיעה בצד השני של הבמה, מלווה את השטן.}

הקבצן: (התגונן מפני הרוח. לפתע הסערה חולפת) סערה באמצע הקיץ?

{השטן בלבוש צבעוני מודרני עטוף בגלימה. פורץ בצחוק. ניגש לקבצן.}

השטן: המעגל בינינו עוד לא נסגר, שנים חיכיתי לאישור ולסגירת חשבון.

הקבצן: ואני מחכה עשרים שנה לתוכניתו של אלוהים?

השטן: אתה יודע מי אני.

הקבצן: יודע.

השטן: רואים?

הקבצן: רואים שטן שהתחפש לליצן.

השטן: אתה יודע שגם אתה נמצא תחת השגחה עליונה, ועליך להתמודד באומץ עם גורלך.

{הקבצן מאיים בשתי אצבעות לעקור את העיניים של השטן ולבלוע אותן.}

השטן: עם שתי אצבעות אתה בא נגדי ורוצה לעקור לי את שתי העיניים?

הקבצן: לעקור לך את שתי העיניים, ולמחוץ אותן!

השטן: מעולם לא היו לי בעיות עם אנשים כמוך. זה יפה שאתה עדיין נלחם על חייך העלובים, אבל יש לי את כל הכוחות לאלץ אותך להיכנע. הרבה אנשים בורחים מאחריות, מי שבורח כמוך נשאר תקוע. וכאשר אתה לא מתקדם, אתה נופל לארץ כפרי בשל, ואני רק בא ואוסף אותך.

הקבצן: למזלנו, אנחנו בני האדם אף פעם לא יודעים מה טומן בחובו המחר. אין לנו דרך לצפות את מה שיקרה לנו, לטוב או לרע. אז בוא תמלא את תפקידך ואני את תפקידי. אני תמיד אהיה לראש ולא לזנב, מעל ולא מתחת! ההבדל בינינו הוא שאני יודע למות ואתה לא. תאיים, קח מה שאתה רוצה ומתי שתמצא, ולך לעזאזל!

השטן: (מתקרב אליו) אתה רואה אותי? תסתכל לי טוב בפנים ותזכור אותן, כי הן ילוו אותך בימים הבאים. או... אני שומע את דפיקות הלב המואצות שלך. אתה עכשיו יושב אצלי בנסיעה מיוחדת, ספישל! אתה מתפלל שהמונה לא יתקתק כל כך מהר, טיק טק טיק טק... אני אקבע מתי תגיע ליעד. קיבלת את עשרים השנים האחרונות במתנה מאלוהים. הזמן שלך היה קצוב. עכשיו בינתיים היה שלום ידידי... (נזכר) אתה עוד תהנה להיות במחיצתי! וזכור! הביצים שלך בידיים שלי, אם אני רוצה אני לוחץ – אם אני רוצה אני משחרר - (מסמן לו אגרוף קפוץ. ממהר לצאת) טיק טק טיק...

תמונה 2

המשך רחוב, נכנסת דינה. נעצרת לרגע מחפשת כסף בארנקה. השטן, בהילוך איטי, חולף על פניה. דינה לא מרגישה בו, אך מרגישה משב של רוח ונשימתה נעתקת לרגע וממשיכה הלאה. השטן עוקב אחריה בחיוך ממזרי ויוצא.

תמונה 3

דינה נגשת לקבצן ומניחה שטר של חמישים שקל.

הקבצן: (בחשדנות) מי את? את ההוא בתחפושת?

דינה: אני זאת בדיוק מה שאתה רואה.

הקבצן: אין לי עודף.

דינה: לא צריך עודף.

הקבצן: קחי את השטר בחזרה. את פטורה מנדבה, ואתייחס כאילו נתת.

דינה: זה בסדר, אני רוצה לתת.

הקבצן: תני בפעם אחרת.

דינה: בכל פעם שנתתי צדקה למישהו, קיבלתי יותר.

הקבצן: אל תפזרי את הכסף, יום אחד את תצטרכי אותו.

דינה: אני לא צריכה אותו עכשיו. הוא שלך, תעשה בו מה שאתה רוצה.

{מריח את השטר ומכניס לכיסו. שתיקה קלה. נועל את נעליו.}

דינה: היום התקבלתי לעבודה שרציתי ונדרתי נדר שאם אתקבל, אתן צדקה של חמישים שקל לקבצן הראשון שאפגוש. למה אתה לא מסתכל עלי?

הקבצן: אני אף פעם לא מסתכל על הנדבנים.

דינה: למה?

הקבצן: עד כמה שזה ישמע לך מוזר, אני לא מעוניין שיראו בי איזה אומלל.

דינה: אתה שונה מכל שאר הקבצנים.

הקבצן: תלוי מאיפה הקבצן נופל, מלמעלה או מלמטה.

דינה: ואתה מאיפה נפלת?

הקבצן: את נוהגת לדבר עם כל הקבצנים?

דינה: רק אתך. תסתכל עלי רגע.

הקבצן: למה?

דינה: אני חושבת שאתה יודע למה.

הקבצן: (מחייך) הצלחת לגרום לקבצן לחייך.

דינה: אנחנו מכירים.

הקבצן: בוודאי, אני יושב פה כל יום. הרבה אנשים מכירים אותי. יש כאלה שהם מנויים אצלי.

דינה: יש בינינו היכרות קרובה אחרת.

הקבצן: את צעירה מדי בשבילי.

דינה: ראיתי אותך כבר פעם.

הקבצן: נכון, זאת הפעם השנייה שאני רואה אותך.

דינה: שנייה?

הקבצן: לפני יומיים עמדת שם מעבר לפינה, דיברת בפלאפון שלך וצעקת: "אני לא אוהבת אותך יותר, אני שונאת אותך!" וזה היה קול חריג בסביבה. (אורז את מטלטליו)

דינה: אבל אני חושבת על משהו אחר.

הקבצן: עכשיו את מתחילה להפריע לי בעבודה.

דינה: נתתי חמישים שקל, קניתי זמן.

הקבצן: (מגיש לה את השטר) קחי, אני לא מוכר זמן. מוכר הזמן היה כאן לא מזמן. קחי!

דינה: עזוב, נתתי - שכחתי.

הקבצן: שכחת?! הרגע הזכרת את מה שנתת! את מדברת יותר מדי... (הולך)

דינה: (קוראת אחריו) אתה לא יודע מי אני?

הקבצן: (פונה אליה) לא, מי את?

דינה: אתה לא מזהה אותי?

הקבצן: אני אמור לזהות אותך?

דינה: אם לא תסתכל עלי, איך תזהה אותי?

הקבצן: אני כבר הסתכלתי עליך.

דינה: אני מזהה את הצעיף שלך. הוא היה פעם שלי... (מתקרבת) לפני עשרים שנה אני נתתי אותו לאבא שלי.

הקבצן: אני קבצן ולא הייתי אבא.

דינה: אני לא בטוחה. מה שמך?

הקבצן: מה זה משנה?

דינה: אתה זוכר איך קוראים לי?

- הקבצן: אני מעדיף לא לדעת את שמותיהם של נדבנים.
- דינה: דינה. אתה לא זוכר את דינה שלך?
- הקבצן: (מגחך) את עושה ממני צחוק וגם מעצמך.
- דינה: אתה יכול להראות לי תעודה מזהה?
- הקבצן: אני לא חייב לך כלום! (הולך ממנה)
- דינה: הכפישו את שמו של אבא שלי, על מעילות והונאה שלא עשה. העלבון היה כל כך צורב, הוא נכנס לדיכאון עמוק. לכן אני חושבת שיתכן שפנה לקבצנות.
- הקבצן: את ההכפשות אנחנו מרגישים מגיל הילדות בבתי הספר, והיום תמצאי את ההכפשות בכול מקום.
- דינה: תראה לי את הצעיף ואני אלך.
- {הקבצן מהסס ובסוף נענה לבקשתה, אך לא מוריד אותו מצווארו.
דינה בוחנת את הצעיף}**
- הקבצן: השתכנעת?
- דינה: זה בדיוק הצעיף שנתתי לאבי כשהייתי ילדה ואני לא אשכח אותו לעולם. אתה רואה את הרקמה המעוטרת?
- הקבצן: אהה.
- דינה: אני רקמתי אותה.
- הקבצן: רקמה יפה, רוצה צעיף של קבצן?
- דינה: לא סתם קבצן. קבצן שהוא אבא שלי.
- הקבצן: או... עכשיו אני מבין. תקשיבי טוב בחורה.
- דינה: שמי דינה! דינה!
- הקבצן: תקשיבי, כבר כמה שעות שאני עם בטן ריקה, רעב מת.

דינה: (בזעם עצור) למה לא נשארת לטהר את שמך? להתנקות! החריבו את המוניטין, הרסו לך את המשפחה, הפכו אותך לפושע, עשו לך משפט שדה! אבל, למרות הבושה, היית צריך להמשיך להילחם, הצלחת לברוח כך שאף אחד לא ימצא את העקבות שלך. אימא ואני היינו תומכות בך ועוזרות לך.

{נכנס צ'אפי. צ'אפי הוא קבצן מבוגר, לוקה בעיוותים לא רצוניים, דיבורו ברור. מתקשה לעמוד יציב, עומד קצת כפוף ונוטה לצד אחד. מדי פעם יש לו רעידות לצדדים באזור האגן. תמיד נדמה שהנה הוא עומד ליפול, אבל זה לא קורה. העוויתות ממשיכות גם במצבים של ישיבה או שכיבה. מדי פעם הקבצן תומך בו שלא ייפול.}

צ'אפי: מה קורה?

הקבצן: היי צ'אפי, הבחורה הזו טוענת שאני אבא שלה והיא לא מוכנה לשמוע את המילה לא!

צ'אפי: מה הבעיה? אני מוכן להיות האבא שלך, מותק. הוא, אין לו ילדים.

דינה: אתה בטח?

צ'אפי: לי יש שני בנים ובשמחה אני מוכן לקבל גם בת.

הקבצן: תגיד, כמה זמן אתה מכיר אותי?

צ'אפי: (לדינה, חוכך בסנטרו) בחיי... (כמעט נופל) אני מכיר אותו עשרים שנה, ממתי שהוא נכנס למקצוע. במקצוע הזה כשאתה מתחיל, אתה מתחפר בו עמוק, מכור... כמו סם... הוא נתן לי את השם צ'אפי, קיצור של צ'רלי צ'אפלין.

{מבקש בסימנים רשות מהקבצן להמשיך. הקבצן מאשר לו.}

צ'אפי: (ממשיך) אני... ביום הראשון שלי בקבצנות, שכבתי על המדרכה, כלב עבר, הרים את הרגל (צ'אפי מדגים, מתנדנד וכמעט נופל) שלו והשתין עלי - והוא ביום הראשון שלו ראה אותי... שאני אספר לה?

(הקבצן מהנהן)

ביום הראשון שלו לא ידעתי שהוא קבצן. הוא ישב במקום שבו בקושי עוברים אנשים, היה לבוש יותר מדי יפה בשביל המקצוע. מה עשיתי? (מתקרב יותר מדי לדינה. היא נסוגה מעט) בשביל לבדוק אם הוא קבצן או

אחד הרמאים שמתחזים מלשכות המס... בקיצור, עברתי לידו וזרקתי לו שקל, (שזה הרבה) הוא הסתכל עלי ואמר "תודה" ולפי הלבוש וה-"תודה" הבנתי שהוא קבצן מתחיל. ישבתי לידו כמה שעות ולימדתי אותו את המקצוע. קודם כל קרעתי לו את החולצה ולכלכתי אותו קצת... לקחתי ממנו את העניבה, ואמרתי לו, לא להסתכל בעיניים של הלקוח, הראיתי לו איך לעשות פרצוף מסכן. (מדגים וכמעט נופל) אבל אף פעם, אף פעם הוא לא אמר לאף אחד איך קוראים לו. אנחנו קראנו לו פרופסור. היום אנחנו יכולים לעבור אצלו קורס, כי הוא עושה בוכטות, ונותנים לו שטרות, לא כסף קטן... ככה זה, מתחילים בקטן וממשיכים בגדול. אפילו אם רוצים להפסיק, לא יכולים... (לקבצן) אני רואה שאתה כבר אספת את הפעקלאך (החבילה), אתה כבר הולך?

הקבצן: כן, מספיק להיום, יש לי הרבה סידורים.

צ'אפי: אני יכול להשתמש במקום המזל שלך? היה לי נאחס היום.

הקבצן: (קד לו קידה דרמטית) אתה אורח רצוי בביתי.

צ'אפי: (קד בחזרה וכמעט נופל) תודה פרופסור...

(לדינה) ואם תרצי להיות הבת שלי, אני פה. ואם תרצי להיות קבצנית, אני גם פה. (הולך למקומו של הקבצן ומיד חוזר) אני רוצה להגיד לך שאם את רוצה להיות קבצנית מוצלחת, (מצביע על הקבצן) הוא המורה הכי טוב. אני לימדתי אותו ועכשיו אני לומד ממנו כל יום משהו חדש, הוא פרופסור לקבצנים, בזכותו התקדמתי בחיים, ועכשיו אני אוסף כסף בשביל לשלוח את הילדים שלי לאוניברסיטת ייל באמריקה. הוא המומחה!

{צ'אפי מנסה לצבוט בחיבה את לחיו של הקבצן, אבל אצבעותיו לא מגיעות בגלל תנועותיו שלא מאפשרות לו והוא כמעט נופל. בסוף הוא מצליח לנשק את אצבעותיו. הולך ומתארגן בפינתו של הקבצן.
הקבצן עומד ללכת לדרכו.}

דינה: (חוסמת את דרכו) אתה לא זז עד שאתה עונה לי על כמה שאלות.

הקבצן: (בכעס עצור) בחורה צעירה, אל תעצבני אותי!

דינה: (על סף דמעות) מעולם לא עשיתי משהו רע, למה עזבת? ככה, ביום אחד לעזוב אותנו?! בלי מכתב, בלי טלפון, נעלמת!

הקבצן: (מרגיע) איך קוראים לך?

דינה: (בעצב) דינה.

הקבצן: אני לא אבא שלך!

דינה: אני זוכרת את העיניים, את סגנון הדיבור, בדיוק כמוך.

הקבצן: אלה עיניים סטנדרטיות. לכל אחד יש אותן, אני מבין אותך...

} ניכנס שוטר.

צ'אפי רואה אותו ומיד נשכב ומשתדל בכל כוחו לעצור את עוויתותיו {

השוטר: (לדינה) הוא מציק לך? לקח ממך משהו?

דינה: לא.

השוטר: (לקבצן) תעודות.

הקבצן: על מה ולמה?

השוטר: למה?! (בזעף) ככה! הטרדת אזרחית והפרעה להולכי רגל, מה לא ברור? תעודות.

הקבצן: (תוך כדי הוצאת התעודה ומסירתה לשוטר) עשה את עבודתך, אם זה נותן לך כוח, ומנפח לך את האגו, תן דו"חות כמה שאתה רוצה.

השוטר: (בודק את התעודה) מזויפת?

הקבצן: אתה המומחה. תן דו"ח או שתוותר.

השוטר: אתה מתחכם איתי? הפכת ליפה נפש? אתם רובצים בכל מקום. (תוך כדי רישום הדו"ח) ואתה אל תיתן לי עצות למי לתת ולמי לא לתת! אתה בכלל קבצן אמיתי או מתחזה מרשות המיסים?

הקבצן: אני אמיתי כמו שאתה שוטר אמיתי. אני קבצן מוכר זה שנים רבות. אתה שוטר שטח חדש?

השוטר: העברית שלך היא של אחד שהיה פעם למעלה.

הקבצן: החיים הם כמו נדנדה.

{דינה מנסה להציץ בשם שבתעודה. השוטר נועץ בה מבט נוזף ומסתיר.

הקבצן: (לשוטר) ידעת שאם לקבצן היה לו יום טוב, ייתן קצת לקבצן אחר שיומו לא היה מוצלח.

השוטר: ואתה עושה את זה?

הקבצן: מה אתה חושב?

השוטר: אני מקווה שאתה לא רומז על שוחד.

הקבצן: חס וחלילה! הכול מתן בסתר.

השוטר: אתה נראה בריא, חזק, עם ראש על...

הקבצן: (קוטע אותו) אתה מנסה להדיח אותי מהקבצנות?

{דינה שוב מנסה לראות את השם.}

השוטר: (מסמן לה להתרחק) גם לקבצן יש זכות לצנעת הפרט.

הקבצן: (מנסה לשכנעו בנועם) תראה, יש קבצנים שמגיבים בקלילות, נכון? כי הם, כנראה, חטפו יותר מדי דו"חות. ולא מבינים שיש פה מדינה עם חוקים. אף על פי שהחוקים זנחו אותם. אני מקווה שתתחשב בהם.

השוטר: מצטער, אלה הם החוקים!

דינה: אם אף אחד לא התלונן, למה מגיעה לו תלונה?

השוטר: הוא הטריד אותך.

דינה: הוא לא הטריד אותי, אני הטרדתי אותו.

השוטר: אם את רוצה, תני תעודה וארשום גם לך דו"ח. (לקבצן) ישבת בצומת?

הקבצן: ראית אותי?

השוטר: ישבת מול מעבר חצייה! כן, או לא?

הקבצן: נגיד.

השוטר: ישבת, כן או לא?

הקבצן: נגיד.

השוטר: (בכעס) ישבת, כן או לא?

הקבצן: ישבתי.

השוטר: עצבנת את האנשים! הפרעת להולכים ושבים! הם צריכים לעשות סיבוב ולעקוף אותך כדי לחצות את הכביש... וזאת הטרדת הציבור בשעת הליכתו!
(דינה שמנסה לענות) ואת מפריעה לשוטר...

הקבצן: (נכנס לדבריו) זאת הפעם ראשונה, אפשר רק אזהרה?

שוטר: פעם ראשונה?

קבצן: אצלך.

שוטר: חבל לראות אנשים כמוך מתגלגלים לרחובות. הדו"ח נרשם.
(מוסר את הדו"ח) שלא אראה אותך כאן יותר.

הקבצן: אתה לא יכול לפטר אותי, יש לי ביטחון תעסוקתי.

דינה: (לוקחת את הדו"ח) אני אשלם את הקנס.

השוטר: למה שאת תשלמי?

דינה: הוא קיבל את הקנס בגללי.

**{הקבצן חוטף את הדו"ח, עושה ממנו מטוס ומעיף אותו.
השוטר בהלם}**

הקבצן: הקנס שולם בדואר אויר.

השוטר: (מתקרב צמוד לאפו של הקבצן) אתה תשלם על זה ביוקר!

{הקבצן נרתע קצת לאחור, כמי שלא רוצה להריח את השוטר}

השוטר: היום אתה תלמד מיהו ומהו שוטר אמיתי!
(תופס את ידו של הקבצן) תביא את היד השנייה!

**{הקבצן מושיט לשוטר את שתי ידיו.
השוטר בא לשלוף את האזיקים, מגלה שהם חסרים לו ומתעטש.}**

דינה והקבצן: לבריאאות.

צ'אפי: (ממקומו בשקט) לבריאות.

{השוטר נועץ בהם מבט כועס.}

דינה: (לשוטר) חכה רגע... (הולכת להביא את הדו"ח) אדוני השוטר, תראה, כל זה קרה באשמתי.

השוטר: הוא היה חוטף קנס בכל מקרה. (לקבצן) ועל זה שעשית מהדו"ח שלי טיפארה, תחטוף על העלבת שוטר והתעללות בטופס משטרתי.

הקבצן: התעללות בטופס משטרתי?!

דינה: (לקבצן) אני רואה שהתלונה משעשעת אותך.

השוטר: צחק, ונראה מי יצחק אחרון!

הקבצן: לא עליך אני צוחק. עלתה בי מחשבה שאם אוכל לשכנע אותך להתלוות אלי למשך שעותיים, לשבת איתי ולקבץ נדבות, זה יכול להיות שיעור מאלף. אם בתום השעותיים תרצה לחזור להיות שוטר, אני אתן לך מתנה כרטיס טיסה זוגי לכל יעד שתבחר באירופה.

השוטר: אתה רוצה להדיח שוטר מתפקידו?! מי האידיוט שילך אתך מרצון?

צ'אפי: (ממקומו) אני...

{דינה מהסה את צ'אפי. השוטר לא שם לב}

הקבצן: אוהו, כמה שאתה טועה. יש לי תלמידים רבים, אנשים שנקלעו למצוקה כלכלית קשה מאוד ושהגיעו לפת לחם. חביבי...

השוטר: (פוקד) אל תקרא לי "חביבי"! אני לא חביבי שלך!

הקבצן: אז אתה לא חביבי שלי! כשאין אוכל לילדים בבית, הבנאדם יעשה הכול, ובליט ברירה ילך ויבקש נדבה מעוברים ושבים. נכון, אני מסכים איתך שישנם קבצנים שהם נוכלים, מתחזים. אבל לידיעתך, הצלתי רבים. הכשרתי אותם לקבצנות, כך אני מתקן את העוולות שנעשו על ידי הממשלה שלך!

דינה: הוא טוען שהוא לא אבא שלי.

השוטר: אבא שלך?! קחי אותו הביתה לפני שאני רושם גם לך רפורט שמן.

הקבצן: אתה משחק אותה קשוח, אבל אתם השוטרים אוהבים שמתחנפים אליכם.

השוטר: קחו את הדו"ח ולכו מפה! אני הולך עכשיו, אבל אחזור לפה, ואם אני רואה אותך עוד פעם אחת כאן, אני עוצר אותך. ברור?!

דינה: (לשוטר) ברור, הוא הולך ולא חוזר.

הקבצן: אל תשכח להביא איתך את האזיקים.
(לעצמו כך שהשוטר ישמע) הכלבים מריחים אחד את שני ובני האדם יורקים אחד על השני.

השוטר: מה אמרת?

דינה: (לשוטר) הוא אוהב לדבר עם עצמו.

להקבצן יוצא עם חפציו.
השוטר עוקב אחריו במבט זועף עד שהוא נעלם.

השוטר: (לדינה) למה את לא הולכת אחריו שלא יעשה טעויות...
(שם לב לצ'אפי) ראית מה זה? עשה טיאה... (יוצא)

דינה עוקבת אחרי הקבצן, תחילה במבט ואחר כך פיזית אחריו.

תמונה 4

חדרו השחור והצר של השטן. עומד כשאלומת אור צבעוני מעליו, בליווי צלילים. ידיו מושטות למעלה, ולאחר שניות הוא שר ורוקד.

השטן: חָה חָה חָה! הַגִּיעָה הַיַּעַת לַחֲגֹג...
הַיּוֹם הַגִּיעַ יוֹמֵךְ פְּרוֹפֶסוֹר!
עֲמַדָּת בְּתוֹר כְּמַעַט דּוֹר
גּוֹבֵר הַחֲשֶׁק לְאַסֹּף אוֹתָךְ אֵלַי,
אֱלֹהִים לֹא מִתְנַגֵּד, הוּא גּוֹזֵר קוֹפּוֹן עָלַי.

השטן עומד לצאת מהחדר, ומרגיש שהקבצן מתקרב ונסוג. עושה אוזנו כאפרכסת. הקבצן נכנס וחוצה את הבמה, עוצר בפרוזדור...}

- הקבצן: (מדבר עם עצמו, בהתחלה שיחה ובהמשך זה נעשה וויכוח סוער)
- כמה פעמים אמרתי לך להחליף מקומות ישיבה?
 - זה לא היה עוזר. החיים הם תמיד התגרות בשטן, הוא חלק מחיינו.
 - באמת? אני מרגיש שחיית את חיך לא בדיוק כמו שרצית להיות.
 - תשמע חביבי, לפעמים קשה לנו להיות כפי שהיינו רוצים להיות.
 - אתה פוחד? צריך קצת אומץ כדי לעמוד מול הפחדנות.
 - כן, אני קורא אותך.
 - אתה תוקע אותי למעלה מעשרים שנים.
 - מי אני?
 - כל החיים שלך כקבצן היו בין גיהנום לגן עדן!
 - בעל כורחי נכנסתי לזה ואני לא יכול לצאת מזה.
 - (שומע רחש) מי שם? זה אתה או את? (רואה את דינה)

{השטן נרתע קצת לאחור ומתפלא.}

- דינה: (מופיעה בפרוזדור) למי ציפית?
- הקבצן: מה עכשיו?! התחלת לעקוב אחרי? מה את רוצה ממני?
- דינה: (מתקרבת אליו) אני רוצה לדעת מאיפה הצעיף.
- הקבצן: קיבלתי אותו מאיש יקר.
- דינה: אתה עזבת אותי ואת אימא!
- הקבצן: נתת לי צדקה בשביל להטריד אותי?
- דינה: שמי דינה בתך ואתה יודע את זה.
- הקבצן: נתת כסף בתמורה להשפיל אותי?
- דינה: הצעיף הסגיר אותך. עשית את עצמך מבוש, לא הסתכלת לי בעיניים, וזה מגביר בי את החשד שאתה הוא אבי.
- הקבצן: לכי לבנות את החיים שלך, אל תתעסקי עם אשליות.
- דינה: למה אתה נמנע מלהסתכל לי בעיניים?
- הקבצן: לאף זר אני לא מסתכל בעיניים.

דינה: בטוח יש לך סיבה, אני רוצה להבין אותך. אם אתה יודע מי אני ומעמיד פנים שאתה לא, יש לך אומץ להעז לעמוד אדיש כך מול בתך!

השטן: (מחדרו, מרוצה) החתלתולה קוראת לאריה... מיאו...

דינה: יכולת לפחות לכתוב לי מכתב ולהסביר לאיזה שקרנים התכוונת כשעזבת.

הקבצן: את זורקת סיפורים לאוויר...

}הקבצן ממחר לחדרו.

השטן יוצא מחדרו ומציץ לפרוזדור.

השטן: צריכה עזרה?

דינה: לא תודה, אני בסדר.

השטן: אם יטריד אותך ותרצי עזרה, אני פה. (חוזר לחדרו)

דינה: (הולכת ונוקשת על דלתו 'הדמיונית' הקבצן) תפתח לי...

הקבצן: אני לא אביך ועכשיו לכי! (בכעס) כמה פעמים צריך להגיד לך? עופי מפה!

דינה: אני לא טיפשה, אבל אני עקשנית... כמו אבא שלי...

יוצאת אור יורד.

תמונה 5

תמונה משולבת.

*** שיחות השטן עם משפחתו במכשיר טלפון נייד. במהלך שיחותיו של השטן רואים את אשתו לילית וילדיו על מסך.**

השטן: (בו זמנית, בחדרו. בפלאפון) היי, הגעתי...

לילית - איך הייתה הדרך?

השטן - היה קל ונעים...

לילית - קר?

- השטן - היה קל! לא קר! ק-ל בְּלִמָּד! ... ל...
- לילית - כמה זמן ייקח לך?
- השטן - מקווה לסיים מהר ואז אני מבטיח שנצא לחופשה זוגית.
- לילית - מתגעגעת. איך האדם?
- השטן: (המשך) גם אני מתגעגע אליך... אני חושב שמצאתי את האיש הנכון במקום הנכון...
- {ברקע שומעים את ילדיו של השטן פיסטולי ופזוזי מתווכחים מי ידבר ראשון עם אבא. פיסטולי גובר על אחותו פזוזי}**
- השטן: (לפיסטולי) היי פיסטולי, גם אתה רוצה לשמוע? ... הנה תשמעו הוא מדבר עם עצמו...
- הקבצן: (המשך כולל רמקול) ...השטן יעשה את כל המניפולציות והתחכומים האפשריים, ירמה את כולם, והעיקר שהוא ירצה להפוך אותי לעבד שלו. אני לא אשתפן ולא אהיה מסכן, מתחנף, מתחנן ופוחד לצאת נגדו.
- השטן: (המשך לפיסטולי) מה אתה עושה?
- פיסטולי - עקרתני לפזוזי את העיניים.
- השטן: איזה יופי, את שתיהן?
- פיסטולי - ברור.
- השטן: וואו איזו התקדמות, והצלחת להחזיר אותן?
- פיסטולי - אימא עזרה לי להחזיר לה אותן.
- (ויכוח מעבר לקו)**
- השטן: טוב, טוב, טוב... לא שומעים, אני מנתק! יש פעילות בשטח...
- {ברקע נשמעים ויכוחים של ילדיו של השטן. בו זמנית מצד חדרו של הקבצן נכנסים השוטר ופקח ממס הכנסה. נקישות בדלתו, הקבצן פותח. השניים נכנסים, עומדים וסורקים בחשדנות את כל פינות החדר.}**

השטן: (ממשיך לדבר בנייד עם פיסטולי) לא צריך לריב על כל דבר, תן לי לרגע את פְּזוּזִי... אני אחזור אליך...
פְּזוּזִי מתוקה שלי, ומה את עשית לו בחזרה?

פְּזוּזִי - תליתי את פיסטולי על וו.
השטן - מקורי. טוב ילדים אני צריך לעבוד.
(עוד פעם רעשים של ויכוח מעבר לקו) מה קורה?

המשך חדרו של הקבצן

הקבצן: מה קורה?

מוכס: בדיקת פתע.

השוטר: אמרתי לך שעוד תשמע ממני!

{המוכס והשוטר סוקרים את החדר.}

השטן: (המשך) ...טוב, תני לי את אחיך... מה חמודי?

פיסטולי - אני ממשיך להתאמן על פְּזוּזִי.

השטן: בסדר תמשיכו להתאמן ותפתיעו אותי כשאחזור, אבל תתאמנו רק בהשגחת אימא!

פיסטולי - אני אהרוג אותה ואקים לתחייה...

השטן: לא, עוד לא להרוג...! בשום פנים ואופן, אל תהרוג את אחותך! אתה מבין שאתה מכניס את עצמך לפינה שיהיה לך קשה לצאת ממנה?
הכול בהשגחת אימא, אוקיי? ביי מתוקי. (מפריח נשיקה לטלפון) תן לי את אימא...

{נצפה וויכוח ללא מילים בין הילדים והאימא}

הקבצן: (המשך) על מה? אני קבצן.

מוכס: אנחנו יודעים, ולכן באנו לבדוק את מצבך, את הכנסתך מהקבצנות ולמה לא דיווחת לשלטונות.

הקבצן: ואיפה צנעת הפרט?

השוטר: (מראה לקבצן את הצו) יש צו שמחייב אותך.

- השטן: (המשך) ...אשתי היקרה והנהדרת...
- לילית - אני מתגעגעת עליך.
- השטן: גם אני...
- לילית - תשתדל להיצמד לבחורה ותקיים פלירט קטן...
- השטן: בסדר, אני אשתדל שיהיה לי קוויקי עם החתיכה הצעירה וכמובן את הקבצן שבגללו באתי לא אשכח לקחת אותו איתי. ממני הוא לא יכול להסתיר את העבר.
- לילית - (בקול סקסי) תשתעשע ותבוא עם חוויות.
- השטן: בטח, אל תדאגי... אהנה ממנה כמה שאני יכול.

תמונה 6

תמונה משולבת בין שני החדרים.

- הקבצן: ואם אני אתנגד? תעצרו אותי?
- השוטר: תגובה כזאת תגרור אחריה התלהמות יתר מכל הצדדים.
(מוציא אזיקים ומשתעשע) ו-א-לה בש-ביל מה, א-תה זו-כר?
- הקבצן: אל תנוח על זרי הדפנה כי אלה יהיו לך לקוצים.
- מוכס: תשמע בקולו, הוא איש חוק והוא צודק.
(לשוטר) האם אתה מבין שיש כאן אדם שמתעצבן אפילו שמדברים איתו על ביקורת כספים?
(פונה לקבצן) טוב חביבי, לא נשארה לך ברירה, תראה לנו את כל הכספים שיש לך.

{הקבצן מתחיל לרוקן את כיסיו על השולחן.}

- השוטר: תוציא הכול. לרוקן, לרוקן, אל תנסה לעבוד עלינו.
(למוכס) בדוק מתחת למזרן.

{המוכס בודק מתחת למזרן, מוצא מעטפה קטנה. הקבצן ממשיך לרוקן ובסוף מוציא מכיסו את חמישים השקלים שקיבל.}

- הקבצן: את השטר הזה אני מבקש לשמור לעצמי.

מוכס: ולמה?

הקבצן: יש לי סימפטיה לשטר הזה.

מוכס: (פונה לשוטר ושניהם מתפקעים מצחוק) יש לו סימפטיה.

השוטר: למה יש לך ווילונות על קיר, יש שם חלון?

הקבצן: סתם ווילונות לקישוט.

מוכס: וכאלה מכוערים?

הקבצן: אני קבצן.

{השוטר והמוכס לא מבינים.}

השוטר: תראה מה יש מאחורי הווילונות?

הקבצן: (בחיוך ובהגזמה) מאחוריהם יש מדפים, ועליהם שקים מלאים בכסף שקיבצתי במשך כל השנים... את חלקם אני מחלק מדי פעם לקבצנים אחרים ולאנשים נזקקים.

השטן: (מחדרו) מתן בסתר... חסיד אומות העולם. אתה טוב, אתה.

מוכס: תגיד אתה חושב אותנו למטומטמים?

השוטר: עושה עלינו עלי-באבא וארבעים השודדים? יש עוד דרכים להגיע לאמת.

מוכס: מצב הרוח של מקבצי הנדבות, כמו מצוף בים סוער.
(פונה לשוטר בגאווה על המשפט) נו, איך אני?

השוטר: דפקת משפט-משפט.

מוכס: (לשוטר) לך תזיז את הווילונות ונראה.

{השוטר מסיט את הווילונות. ולעיניהם נגלים שקים מלאים בכסף על מדפים. השוטר והמוכס עומדים לרגע המומים.}

השוטר: (ממלמל לעצמו כלא מאמין) מערת עלי-בָּאָבָא...

{בחדר השני רואים את השטן מאושר.. משחק כמזיל דמעות אושר.}

השטן: (צועק וקולו מהדהד)
יש לי עדת מאמינים גדולה!!! אני אביא את הישועה לעולם!!!

**{מהדהוד קולו של השטן, האורות מתחילים לרצד.
כולם מבוהלים, לא מבינים מה קרה, אך ממשיכים הלאה.
השוטר והמוכס ניגשים לשקים ומתחילים להוריד אותם ולבדוק.
בו זמנית השטן מדבר.}**

השטן: (לעצמולקהל) לזאת אני קורא הצלחה. לאורך הדורות שבהם אני בתפקיד, אני חוטף קללות ונאצות בכל האמצעים האפשריים, אפילו ניסו לעשות עלי פולסא דנורא. עלי! אני המצאתי את הפולסא דנורא. אין יום שלא מקללים אותי, ואני? מרגיש אבוד בלי הקללות, נבגד כאשר אתם לא מקללים אותי! הראש שלכם לא תופס שהקללות נוטעות בי אנרגיות שליליות וזה מה שמחיה אותי. אני לוקח הרבה אנשים טובים, את הרעים. פעם, היה לי מקום של כבוד אצל אלוהים; היום, בכל יום שעובר ולא מאחלים לי את כל עשר המכות ואת כל סוגי הסרטן, אני מרגיש חולה... (לוחש לקהל) בכל מקום נמצאים אנשים מחכים שאבוא ואקטוף אותם, ואם יש ביניכם אנשים טובים...(בווח את הקהל) ואני רואה... שאין (מגחך) אה... יש מעט... אבל יש, יש... היום שלכם יגיע!

{השוטר והמוכס נראים תשושים.}

הקבצן: מה אתם חושבים לעשות לי?

{השוטר והמוכס מתלחשים בניהם אם לעצור אותו או לא.}

השטן: (ממשיך ישירות לעצמולקהל) כולכם מועמדים פוטנציאלים, ובסופו של דבר תשתכנעו ותבואו אלי מרצון...
(הנייד שלו מצלצל)
מה קרה? מי מדבר? פֶּזוּזִי או פיסטולי?
... פֶּזוּזִי תירגע, מה הוא עשה לך?

פֶּזוּזִי - עקר לי את כל השיניים.

השטן: איזה יופי, אתם מתקדמים יפה.

פֶּזוּזִי - ואימא אמרה לו להחזיר לי אותם והוא לא רצה, אז אימא החזירה לי אותם חזרה ועכשיו הוא יחתוך לי הראש.

השטן: לא! בשום פנים שלא יחתוך לך את הראש!!! תני לי אותו...
(לעצמו) ככה זה אצל ילדים, אין גבולות...
פיסטולי! שלא תעז לערוף לאחותך את הראש! זה מבחן מסוכן וזה...

פיסטולי - אני יודע איך.

השטן: לא!... זה מוקדם מדי!...

פיסטולי - בבקשה אבא'לה...

השטן: לא! אני אומר לך! זה בלתי אפשרי... נעשה זאת יחד שאחזור.

{ברקע הבמה נשמע קול בכי צורמני של תינוק.

כולם אוטמים את האוזניים.

השטן מחייך ויוצא לפרוזדור.}

השטן: (בטלפון) רק רגע... עכשיו שומעים יותר טוב? שומעים את התינוקי
בוכה? יופי, כן, אתה יכול לנסות, אבל לחנוק אותו עם אחותך, זה כוח
משלים!
לא לבד!
ביחד אמרתי!!!
(מכוון את הטלפון לכיוון הקול הבכי)
אחת, שתיים, שלוש... קדימה עכשיו!...

{נשמעים קולות של מאמץ מצד הילדים של השטן.

קולו של התינוק משתק מיד.

קולות של אנחות רווחה.}

השטן: זהו, הצלחתם להרוג מחוץ לאטמוספירה בכלים דיגיטאליים
מתקדמים, כל הכבוד... ברכות לעבודתכם הראשונה מחוץ לבית...
(מאוד מרוצה, לקהל) מה שמחכה לאנושות מהילדים המתקדמים שלי...

{נשמע בכיה הכואב של האם.}

השטן: (ממשיך) חכו רגע, תנו לי ליהנות...

(עומד כמנצח, נותן אות) איזו אורקסטרה!

{השטן עומד כמנצח על תזמורת המלווה את בכיה של האם.

השוטר והמוכס נרתעים בבהלה.

השוטר מתחבא בין השקים. השטן נותן את אות הסיום וחוזר לנייד.}

השטן: (ממשיך בנייד) לא! לא להרוג את האימא!
לא אמרתי, די!
אני מנתק! (מנתק)

{בבית הקבצן יוצאים מהלם. צעקותיה של האם שוככות.}

הקבצן: זה היה זעזוע עם ביטוי של כאב עמוק.

השוטר: (עדיין מתחת לשולחן) נגמר?

מוכס: אתה יכול לצאת מהמחבוא, המלחמה הסתיימה.

השוטר: נפל לי הלב לתחתונים.

מוכס: אתה שוטר פיקח, לא מתאים לך לרדת על הברכיים.

הקבצן: מה החלטתם? אני עייף, אני רוצה להחליף בגדים.

{השטן מעמעם את האור בחדרו ונשען על הקיר, עוצם את עיניו}

מוכס: כמה שקים יש כאן?

הקבצן: אף פעם לא ספרתי.

השוטר: (פוקד) תספור עכשיו!

הקבצן: לא כל השקים שווים, יש כאלה שיש בהם יותר, ויש כאלה שיש בהם פחות. כך שאם תספרו ותיכשלו בספירה, ולא תדווחו לשלטונות המס את מספר השקים המדויק וכמה כסף הם מכילים, זה יחשב לכם ככישלון. אף אחד לא חסין מכישלון, גם אתם לא.

השוטר: עזוב אותך מהשטויות האלה, חסין לא חסין... אתה טייקון קבצן עם הנחות סלב... חחח...

{המוכס נועץ מבט בשוטר. השוטר מיד משתתק.}

מוכס: (מסביר לשוטר) הטייקונים מעדיפים את מבחן הסופגנייה...

צוברים שומן על חשבון האזרח... ואתה בדיוק כמוהם.

(מוציא מצלמה ומתחיל לצלם את החדר. לקבצן) בוא תעמוד שם ליד

השקים... נעשה ממך סלב אמיתי

(הקבצן לא מתנגד)

- השוטר: (ממהר לעמוד ליד הקבצן כדי להצטלם, חושף שיניים בחיוך מאולץ)
גם אני?
- מוכס: (לשוטר) זה הכסף שלך?!
- השוטר: לא.
- מוכס: בשביל מה אני צריך אותך בתמונה?
- השוטר: שיראו איך לכדתי קבצן עשיר.
- הקבצן: אולי תצלם כבר?
- מוכס: (לשוטר) צא מהפריים. (frame) (לקבצן) חבק שק ותן חיוך.
- הקבצן: מה זה, פוסטר למפעל הפיס?
- השוטר: אומרים לך לחייך אז חייך, אומרים להיכנס לפריים אז כנס!
- הקבצן: אולי אתה רוצה שגם אנשק את השק? (עומד כצלוב) צלוב אותי!
- השוטר: (מזהיר) אל תתחכם אתנו!
- הקבצן: (כועס ומנופף בידיו) אני לא רוצה לחייך, מה תעשו לי?!
- מוכס: (ממהר לצלמו כועס) זהו, צילמתי אותך כועס ומאיים עלינו.
(מראה את הצילום) אתה רואה?
זאת הוכחה שאתה איש אלים ומסוכן לציבור!
- הקבצן: יש לי שאלה כללית שמטרידה אותי כבר זמן רב.
- השוטר: שאל.
- הקבצן: האם ייתכן שמוכס, או שוטר, שמוצבים באותו אזור זמן רב,
לא ייתנו דוחות לבעל עסק המספק להם טובות הנאה במהלך
החודש?
- השוטר: למה אתה רומז בדיוק?!

הקבצן: אני מציע לך למחוק את כל הצילומים שצילמת כאן, ולמה? כדי שלא יהיו הוכחות. אני אומר לכם שאם תדרשו יותר כסף כבונס על מה שתפסתם, אף אחד לא ייתן לכם, כי אתם פראירים. השכר שלכם הוא לא בדיוק מהגבוהים במשק ואפילו עלוב. אתם מקבלים פירורים. מי שמרוויחים מכל הסיפורים האלה אלה לשכות המס למיניהן וכמה גנבים בדרך שדוחפים חבילות לכיסיהם. מה שאני מציע לכל אחד מכם... (לשוטר) ואמרתי לך כבר כשנפגשנו ברחוב, שהחיים הם כמו דנדנה, עכשיו יש לכם הזדמנות להיות למעלה...

(השוטר והמוכס מסתכלים אחד על השני)

אם אתם תשתפו איתי פעולה ולא תדווחו על השקים, תהיה לכם הזדמנות שלא נופלת לכל אחד לידיים. אני ארשה לכל אחד מכם לקחת שק. לא משנה איזה שק אתם תבחרו, תהיו מסודרים יפה מאוד...

(שתיקה. כמחכה לתגובה)

אף אחד לא יידע. הכסף הזה לא גנוב, להיפך, זה כסף שבא מצדקה... ויעבור אליכם כהצדקה.

השוטר: (למוכס) זה שווה ייעוץ. (לקבצן) אנחנו נתייעץ...

לזזים הצידה להתייעצות.

הקבצן הולך לשטוף את פניו בכיור הקטן ומחליף את בגדיו לחליפה.

השטן מתקרב לקיר הדמיוני החוצץ ומקשיב לשיחתם של השוטר והמוכס.

מוכס: אני אומר שזו מצווה לקחת מאיש כזה. גם לנו מגיע ליהנות. אני זקוק דחוף לכסף כדי לשלם משכנתא. אני בפיגור ולפני עיקול. מה אתה אומר?

השוטר: גם לי יש משכנתא, אבל אני גם החוק, ואני מתלבט מה לעשות עם החוק.

מוכס: תזיז רגע הצידה את החוק, תגמיש אותו. תראה, שם למעלה, תמיד משנים את החוקים לטובתם. מה יקרה אם נשנה את החוק לטובתנו פעם אחת? מי שצמא מאד לכוס מים, יודה גם על חצי כוס.

השוטר: אפילו בלגימה קטנה אני מסתפק.

מוכס: עכשיו תפסת.

השוטר: אבל אתה יודע שאם תופסים אותנו, אנחנו נכנס לכלא.

מוכס: אם אתה לא לוקח, לפחות תעלים עין כשאני אקח... כן או לא?

- השוטר: (חושב) בסדר, אני אצא החוצה.
- מוכס: אני אקח לעצמי גם את השק שלך.
- השוטר: מעולה, תוציא לי החוצה.
- מוכס: אם אני סוחר, אז זה רק בשבילי.
- השוטר: למה?! מה פתאום?!
- מוכס: בוא שתף פעולה.
- השוטר: תוציא את השק החוצה ומשם אני אקח.
- מוכס: מה אני, הסבל שלך?
- השוטר: מגיע לי החלק שלי!
- מוכס: תשתתף מההתחלה במשימה.
- השוטר: (חושב לרגע) לעזאזל, מה שיהיה יהיה.
- מוכס: (פונה לקבצן) טוב, תראה, אנחנו (קורץ לשוטר) מסכימים לקבל, אבל שני שקים לכל אחד.
- השטן: (מפריח להם נשיקה בזמן שהוא לובש את העניבה.) אני אוהב את הדרך שלכם. יש עבודות בהן לא מרוויחים כסף, אבל נהנים יותר...
- הקבצן: גם לי היו פעם עיניים גדולות ותראו מה קרה לי.
- השוטר: אתה טייקון על המדפים.
- מוכס: עיניים גדולות, קטנות, מה זה משנה, אתה מסכים או לא מסכים?
- הקבצן: מסכים. קחו.
- {השוטר והמוכס מתחילים לחפש במהירות ובהתלהבות שקים גדולים.}
- הקבצן: את השק הזה אני מבקש להשאיר לי.
- השוטר: ואני דווקא רוצה אותו.
- מוכס: גם אני שמת עלי עין מהתחלה! (תופס בקצה השק ומושך אליו)

השוטר: (מושר חזרה) אם אתה רוצה שאני אהיה שותף לעברה, הוא שלי!

מוכס: אני מוכס ויש לי זכות קדימה! (מושר)

השוטר: ואני איש חוק, מגיע לי! (מושר)

מוכס: זה שלי, עזוב! (מושר)

השוטר: זה שלי, אתה עזוב! (מושר)

{כך הם ממשיכים במשיכות עד שמתחילים להכות אחד את השני.}

הקבצן: (צועק) דיי! שקט! עכשיו שניכם תהיו בשקט. לא אתה ולא אתה תיקחו את השק הזה. אני לוקח אותו לעצמי...

השוטר: עושה עלינו משפט שלמה?

הקבצן: אני אומר לכם, מילה של כבוד, יש הרבה שקים שמכילים הרבה יותר כסף, קחו אותם...

המוכס והשוטר מבולבלים סוקרים את השקים.

תמונה 7 כתמונת המשך

השטן ניגש לקיר שמפריד בין החדרים ומכניס רק את ראשו דרך הקיר הדמיוני לחדרו של הקבצן שעסוק עם העניבה ולא רואה ולא מרגיש את השטן שעושה עיניים למוכס ולשוטר. השוטר והמוכס רואים את השטן, ומיד הם בורחים בבהלה ובקריאות: "שטן... שד... שטן... שד..." עוזבים את הכול חוץ משק אחד שהמוכס מצליח לקחת תוך כדי מנוסתו. הם צועקים "אנחנו עוד נחזור" ... יוצאים.

בינתיים השטן מחזיר את ראשו חזרה לחדרו.

הקבצן מסתכל לכיוון הבורחים ולא מבין. לובש את עניבתו מול הראי.

השטן מניח את גלימתו על כתפיו, עומד ליד הקיר הדמיוני מול הקבצן ועושה את

אותן התנועות של תיקונים אחרונים בהופעתו.

שניהם עומדים לצאת לפרוזדור. אך רק השטן יוצא.

הקבצן חוזר ומתחיל להכניס כסף כיסיו.

אור יורד.

תמונה 8

השטן יוצא לפרוזדור, מסתכל לצדדים ורואה את דינה מתקרבת.

דינה: (מתוך נימוס) ה"י... (ממשיכה ללכת לכיוון חדרו של הקבצן)

השטן: באת אליו?

דינה: כן.

השטן: הוא מתלבש ועוד מעט יצא.

דינה: גם אתה מחכה לו?

השטן: כן.

דינה: תודה.

{השטן בוחן אותה.}

השטן: נעים מאוד, מה אני צריך לעשות כדי שיהיה לך אכפת ממני? תשוקתי תבוא מהלב, אהבתי נשלחת ללב שלך. מהרגע הראשון שראיתי אותך.

דינה: (קוטעת אותו) משחקי חזזר? אף פעם לא ידעתי לשחק אותם. תודה מראש.

השטן: מה יגרום לך להרגיש טוב בקשר אלי?

דינה: משימתי היא אחרת.

(פתאום מרגישה משב רוח.)

הרגשת את הרוח?

השטן: את בחורה שאשתי תהיה מאושרת אם אקיים אתה מערכת יחסים וגינלית. (מניח את כף ידו על עכוזה)

דינה: או... (נשימתה נעתקת כמעט) מגע היד שלך... הזרמים שורפים... כשאתה נוגע ככה בעכוזי, אני מרגישה שיש לי את העכוז היפה ביותר בעולם.

השטן: עשית לאשתי את היום ואת המחר. עכשיו יהיה לי קצת שקט ממנה. (בצד) יש צדיקים בעולם.

דינה: או... מרגישה זרה בגופי, מן רצון חזק לתת ביטוי לנשמת, לאפשר לה לצאת החוצה.

השטן: עוד לא הגיע תורך, זאת רק ההכנה לעתיד.

**{הקבצן יוצא מחדרו לפרוזדור לבוש חליפה ומשקפיים.
השטן מיד עוטף את דינה בגלימתו כך שהיא לא תראה את הקבצן.
הקבצן עובר ומתעלם מהם, ניכר שהוא טרוד. עובר את הפרוזדור ויוצא.
השטן ממחר להיפרד מדינה.}**

השטן: אני חייב לעזוב אותך, אני באמצע העבודה.(יוצא)

דינה: נבלה! שהשטן ייקח אותך!!!

דינה ממחרת לדפוק מספר פעמים בדלתו של הקבצן.
מחכה קצת ויוצאת מאוכזבת.
אור יורד.

תמונה 9

**רחוב. הקבצן מתקרב לצ'אפי. צ'אפי לא מזהה אותו.
הקבצן מושיט לצ'אפי צרור של שטרות כסף וממשיך הלאה. יוצא.**

צ'אפי: רגע אדון... מה זה?

{מהצד השני נכנס השטן עטוף בגלימתו. צ'אפי רואה אותו.}

השטן: אתה יודע מי אני?

צ'אפי: מה קורה פה? (בקושי עומד על רגליו, עוויתותיו מחמירות) ואתה יודע מי אני? אה? אתה רוצה לשדוד אותי?! קח... רק אל תרביץ לי...
(מושיט את כספו)

השטן: אני לא צריך כסף... (מוציא מכיסו חבילת שטרות) אני רוצה לקנות את נשמתך.

צ'אפי: אה... ציפור קטנה לחשה לי שאתה פה בסביבה, אתה השטן.
(צוחק וחושף שיניים רקובות) רק תבין שאם אני לא קיים אין לך סיבה לבוא לפה, ושלום על ישראל.

השטן: מתחכם?

- צ'אפי: אני לא חכם. למה לך לקחת עלוב נפש כמוני?
- השטן: לא אקח אותך אם תהיה מוכן להיות העבד שלי.
- צ'אפי: אני עבד תפוס כבר מזמן, עבד של החיים.
- השטן: השטן הקטן נמצא בכל אדם, לפעמים הוא מתעורר ולפעמים הוא נרדם.
- צ'אפי: בתוכי, שטן? הצחקת אותי, מה יש לשטן הקטן לעשות אצלי?
- {פתאום, השטן קוטע אותו ועושה תנועה כלשהי.**
- צ'אפי מפסיק לרעוד ולאט לאט מתיישר ועומד זקוף ובריא לחלוטין.}**
- השטן: תראה אותך.
- צ'אפי: (מסתכל על עצמו ולא מאמין) אני בריא! אני לא מאמין, אני בריא...
(ניגש לשטן ומחבק אותו) תודה לך. תודה לך. תודה לך.
יש בכך גם טוב לב.
- השטן: אתה רוצה להמשיך שיזכרו אותך כך?
- צ'אפי: בטח שאני רוצה.
- השטן: אתה תגיע הביתה בריא. ובלילה, בדיוק בחצות, אתה תמות בריא.
- צ'אפי: רגע, בטח יש דרך אחרת. אתה שטן ממזר בטח יש לך עוד דרך לעצור את סיפור סינדרלה. תן לי הזדמנות... אפשרות... דרך אחרת לפצות אותך.
- השטן: אני אתן לך לבחור בין אשתך לבין אחד מהילדים.
- צ'אפי: הכול, רק לא אותם! יש לך עוד הצעות? אני צריך לראות את הילדים שלי מצליחים באמריקה ואני רוצה שיזכרו אותי בריא.
- השטן: (חוכך בידיו) טוב, יש לך עוד מוצא.
- צ'אפי: (מנשק את ידיו של השטן) תודה, תודה...
- השטן: (הנשיקות מדגדגות אותו ומצחקק) חכה... אל תודה לי עדיין, עד שתשמע... אני רוצה את חייו של חברך.

צ'אפי: יופי, תודה לך. אין לי חברים! כולם מתו.

השטן: האינ-טיליג-נט, הפרופסור.

צ'אפי: אותו?! למה אותו? אני גידלתי אותו, לימדתי אותו. הוא איש טוב, חבל עליו... תראה, מלא אנשים רעים מסתובבים ברחובות, קח אחד מהם.

השטן: הוא איש טוב? אתה עוד לא גילית מי הוא? חחח...
יש לך חמש שניות להחליט להחליף את חברך הטוב הקבצן, או באחד מילדך או אשתך? בתום חמש השניות, אם אתה לא מחליט, אני מחליט עבורך ואין דרך חזרה. (מודד זמן)

צ'אפי: (לאחר שלוש שניות) טוב, טוב שיהיה הוא.

להשטן עושה תנועה מעוותת.

צ'אפי מתחיל להתעוות חזרה.

השטן ממחר לעזוב.

צ'אפי פורץ בבכי וקורא אחריו}

צ'אפי: למה?! נתתי מה...

אי אפשר להאמין לשטן, בלתי אפשרי. (מרוב פחד הוא מתחיל לדבר שירה ולאסוף את הכסף המפוזר.)

אלהים, מה עשיתי.

זֶה לֹא בְּסֹדֶר שְׁאַתָּה מְתַעֵלֵל.
לָמָּה אַתָּה לֹא עוֹזֵר לְחֵבֶר?
תִּסְתַּכֵּל עָלַי, מְלִקֵּט כֶּסֶף בְּרָחוּב.

מָה יִכְלֹתִי לַעֲשׂוֹת?
אֲנִי צָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַחֲסִכּוֹנוֹת,

הַיְלָדִים עוֹד לֹא הִסְפִּיקוּ לְהֵנוֹת.
לְמַסֵּר אֶת הָאִשָּׁה זֶה לֹא בָּא בְּחֶשְׁבוֹן...
סָלַח לִי שֶׁבְּחֶרְתִּי אֶת חֲבֵרִי לְאַבְדּוֹן...

יוצא עצוב

אור יורד.

תמונה 10

פרוזדור. הקבצן נכנס לבמה עייף, עומד בפתח חדרו.
דינה מופיעה לפתע.

דינה: א-תה כן אבא שלי!

הקבצן: אני לא אבא שלך. למה את נטפלת אלי? גם אני מחפש את אבא שלי, כולם מחפשים את אבא שלהם.

דינה: אתה כן אבא שלי...! החליפה שאתה לובש הייתה של אבא שלי. הוא לבש אותה לפני שנעלם!
(מסתערת עליו ומתחילה להכות אותו.)

הקבצן: תירגע, אני אספר לך את האמת. נכון, קרה שפרסמו את שמי לצד מעשה חברתי לא צודק, ואני בחרתי בדרך שבה בחרתי, לקבץ נדבות. את אביך הכרתי... יום אחד, לפני כעשרים שנה, הוא עבר לידי ברחוב. אני הייתי קבצן מתחיל, וכבר בתחילת הדרך התמזל מזלי לפגוש את אביך.

דינה: מה קרה עם אבא שלי?

הקבצן: הוא נתן לי אלף לירות, שזה היה הרבה מאוד כסף אז, ועטף אותי עם הצעיף ואמר לי "זה יחמם אותך". ואני מיוזמתי הבטחתי ללבוש את הצעיף כל זמן שאני במקצוע הקבצנות, אם זה קיץ, חורף, לא משנה, הצעיף תמיד עלי. הוא מסר לי גם חבילה ארוזה יפה ואמר: "אולי זאת תהיה חליפת המזל שתוציא אותך מהמקום הזה!" בקיצור, הוא סיפר לי על העלבון שספג בפרסום שמו המלא. ניסיתי לשכנע אותו להצטרף לקבצנות, אבל הוא החליט להתמודד אחרת והלך. מיהרתי לביתי ופתחתי את החבילה. בתוך אחד הכיסים היו שני מכתבים. אחד לי...

(מוציא את המכתב מחליפתו ומוסר לה אותו)

{השטן נכנס מקשיב לנייד. ילדי השטן נצפים על המסך.
דינה והקבצן לא מרגישים בנוכחותו.}

דינה: (קוראת) "אדון נכבד, אל תשכח. נתת את מילתך - תלבש את הצעיף כל עוד אתה קבצן..."

הקבצן: הוא כתב את זה עוד לפני שהכיר אותי. הוא ידע! כן, הוא ידע שיפגוש מישהו שהוא יכול לבטוח בו.

דינה: מה עם המכתב השני?

הקבצן: (נותן לה אותו) לא פתחתי אותו מעולם, כי הבטחתי.

השטן: (בנייד בלחש) לא, אני לא אשים על ספיקר...!

פיסטולי: אבא למה?

השטן: אלוהים לא יסכים להחיות אף אחד שאני מבקש...

פיסטולי: אבל למה?

השטן: ככה...

פיסטולי: ככה זה לא תשובה.

השטן: כי אנחנו מסוכסכים דורות רבים...

פיסטולי: אימא סיפרה שיצאת נגדו.

השטן: כן, אימא צודקת, יצאתי נגדו... כשאחזור אספר לכם הכול...

דינה: (קוראת את המכתב בעצב) "אשתי ובתי האהובות, החלטתי לעשות מעשה שלא ימצא חן בעיניכן. אני לא יכול עוד לשאת את הבושה. החיים ימשיכו בלעדי. אני אשן שינה שקטה וארוכה. התליינים רצו והצליחו לתלות אותי בשערי העיתונות. אני בחרתי לשים קץ לחיי. סליחה. אוהב אתכן מאוד...
(בוכה ומדברת באותו זמן) זה כתב ידו וחתימתו..."

הקבצן מרגיע את דינה.

נכנס צ'אפי בריצה משונה, מתנשף.

השטן עושה תנועה ומקפיא את כולם.

צ'אפי קופא, אבל בכל זאת ישנה עווית קלה בגופו. האור מתעמעם מעליהם.

השטן: (מסתתר בצד בשיחת הטלפון.) רגע יש פה התרחשות מעניינת...

(מקשיב) את כל השאלות תשאיר לכשאחזור...)

מקשיב) טוב, עקשן... פיסטולי מותק, אני צריך להמשיך בעבודה,

ב"י... ב"י אמרתי... אל תהיה נודניק... ב"י אחרון. (מנתק)

{השטן עושה תנועה ומשחרר אותם מהקיפאון והם ממשיכים בנקודה בה עצרו לפני שקפאו.}

הקבצן: צ'אפי! מה אתה עושה פה?

צ'אפי: (בוהה בקבצן, ולא מזהה אותו בחליפה) אתה מכיר אותי?
(פתאום מזהה) אה... אלוהים ישמור, אתה האיש שנתן לי חבילת כסף
היום... (בשוק לראות את הקבצן בחליפה) רגע, רגע... אתה... אותו אחד!
הפרופסור!

דינה: מה קרה?

הקבצן: צ'אפי! מה קרה?

צ'אפי: פרופסור... השטן מחפש אותך ורוצה לקחת אותך מהעולם הזה...
אני לא רציתי, אבל הוא הכריח אותי... רצה את אשתי, את הילדים
שלי... עשה עלי קסם... באתי להזהיר אותך...

{השטן מגיח ממחבואו}

צ'אפי: (קופץ מפחד) אהה... הנה הוא!

השטן: שאלתם פעם למה אלוהים מרשה לי לקחת אתכם?

דינה: אתה?! (מלטפת את עכוזה כנזכרת)

השטן: כולנו כבר נפגשנו.

הקבצן: מה אתה רוצה מהחיים שלנו?

השטן: אותך אני רוצה!

צ'אפי: (מתנדנד וכמעט נופל) קח אותי! עכשיו אני מסכים...

הקבצן: רגע. הוא לא לוקח אף אחד! ואם הוא לוקח, הוא לוקח אותי!

השטן: גלה לכולם את האמת למה אני צריך לקחת אותך?

הקבצן: (פוקד על דינה וצ'אפי) רוצו מהר לחדר שלי!

צ'אפי: אני נשאר אתך!

הקבצן: אל תשחק אותה גיבור.

השטן: (מצביע על הקבצן) עומד בפניכם הקבלן שעקץ רבים מרוכשי הדירות, ברח, ידע איך להתחמק מעונש, אבל לא ממני...

הקבצן: (מצווה על דינה וצ'אפי) לכו עכשיו! מהר!

הקבצן עומד מול השטן.

דינה וצ'אפי רצים לחדרו של הקבצן.

הקבצן: היום ראיתי אותך כליצן ואתה תישאר תמיד ליצן.

השטן: באתי לקחת אותך כארוחה אחרונה להיום.

הקבצן: חבל שלא לקחת אותי לפני עשרים שנה.

השטן: אתה לא יודע כמה נהייתי לראות אותך סובל.

גם אם הייתה רואה בשמים ענן בדמות קשיש, והייתה חושב שזה אלוהים שבא להציל אותך. לא היה עוזר לך! אני כנציגו של האלוהים ברוע, עושה את כל העבודות השחורות, מה אני עושה בסך הכול? אני כמו מנצח עם שרביט שמשתיק את התזמורת, כך אני עוצר את החיים.

הקבצן: אלוהים לא צריך להתחפש לענן כדי לקחת אותך? (נושף) פו אחד ואתה לא קיים.
(ממהר לחדרו)

השטן: (קורא אחריו) ולמה הוא לא עושה? כי הוא צריך אותי. בלעדי הוא לא קיים.

{השלושה בחדר נעולים, הם מתארגנים להגנה, מאחורי השקים.}

דינה: (רואה את השקים) מה כל אלה?

צ'אפי: (המום לקבצן) כל זה כסף שלך?

הקבצן: מהר, לתפוס למחסה.

להשטן ממחר לחדרו השחור, עומד מול הקיר המפריד בין החדרים ובקול עמוק
השטן מתחיל להזיז את הקיר (מסגרת) ולדחוף אותו כדי למחוץ אותם בין הקירות.
חדרו של הקבצן הולך ונעשה צר יותר. ואילו חדרו של השטן הולך ונעשה רחב יותר.}

הקבצן: (לדינה) קחי כמה שקים שאת יכולה ותברחי מפה מהר! קחי את
אלה... (מוסר לה מספר שקים)

דינה: הוא יתפוס אותי בחוץ...

הקבצן: לא אתכם הוא רוצה... תברחי, אמרתי לך...!

דינה: אני פוחדת, אני נשארת.

הקבצן: (צורח עליה) דינה! תברחי!!!

דינה: בואו גם אתם אתי!

הקבצן: (לצ'אפי) צא מהר גם אתה ואני אחר כך לפני שיהיה מאוחר.

להקבצן דוחף החוצה את שניהם עם מספר שקים בידיהם.
אחרי שהם יוצאים, בתנועת השטן, נחסמת היציאה מהחדר והקבצן נשאר
לכוד בפנים.

קול של רהיטים נמחצים בחדר. אחר כך הקבצן נמחץ.

הקבצן: (קורא בכאב) דינה... א - ני... אהה... ש-לך!!!

השטן: (תוך כדי דחיפת הקיר, הטלפון שלו מצלצל) מי זה, פיסטולי או פזוזי...

מה? דבר בקול... מה?

מה המצאתם?

(לקהל) הילדים המציאו אפליקציה שמשתקת איברים פנימיים? וואו...!

אני אומר לכם, הילדים שלי ממש גאונים...

מה שמחכה לכם מהם...

(נותן נשיקה מצלצלת בפלאפון)

לא עכשיו, חמודי... אני עסוק במחיצתו של הקבצן...

נשיקות, אני בדרך... ביי ביי... (מנתק)

תמונה 11

סיום. השוטר והמוכס נכנסים עם מזוודות/עגלות-סופר. הם רואים את מה שהתחולל ולא מבינים לאן נעלם החדר של הקבצן. דינה עוזבת את השקים ומנסה לברוח ונופלת. השטן מסתובב עם הגב לקהל, פורש בשתי ידיו את גלימתו אל-על ומסתיר את עצמו. הולך לקיר האחורי ומדביק את שני קצות גלימתו למסך השחור ונעלם בפתח צר שלא נראה עד כה, כך שנשארת רק הגלימה השחורה התלויה שמשתלבת עם המסך האחורי. צ'אפי רואה את דינה, ממהר אליה, עוזר לה לקום ומוביל אותה לשקים, ושניהם יוצאים עם השקים. השוטר והמוכס עדיין מבולבלים נוכח ההתרחשות, ושניהם מבינים שהם הפסידו את הכסף. חדרו של השטן נראה גדול ושחור, תופס את כל הבמה.

סוף